

[Agerschou]

på, både at kunne få en pause i arbejdet og få lejlighed til at efteruddanne sig.

Så vidt jeg hørte, tog indenrigsministeren afstand måske ikke fra tanken, men mere fra at etablere sådan noget på grund af den såkaldte økonomiske situation, vi befinder os i. Jeg tror egentlig ikke, at der vil være meget økonomi i det forslag, for det vil være sådan, at mens det pågældende personale har det halve år fri, vil der skulle være andet personale til at pleje de pågældende patienter, og derved bliver der en fordeling af arbejdet, og det vil sige, at der også i det forslag ligger en om end beskednen beskæftigelseseffekt, og det synes jeg egentlig er tilstrækkelig begrundelse for det forslag i bemærkningerne fra forslagsstillerne.

Det fjerde forslag er en ændring af sygeplejeuddannelsen med specielt henblik på pleje af de psykiatriske patienter, og det forslag synes jeg nok indenrigsministeren var lidt hurtig til at afvise. Jeg er i hvert tilfælde ikke overbevist om, at den nuværende reviderede sygeplejerskeuddannelse tager tilstrækkeligt hensyn til dette specielle arbejdsfelt.

Jeg synes faktisk, at disse forslag er helt indlysende og rigtige, og jeg synes egentlig heller ikke, der kan argumenteres bedre for dem, end forslagsstillerne har gjort i bemærkningerne. Derfor vil jeg indskrænke mig til at sige, at vi i SF fuldt ud kan støtte forslaget.

Når vi nu behandler de problemer, vil jeg benytte lejligheden til at stille et spørgsmål til indenrigsministeren. Jeg vil spørge, om hun vil tage afstand fra det, man har foretaget sig på Sankt Hans hospital, hvor man har ladet helt uuddannet personale, så vidt jeg forstod, gå direkte ind fra gaden og passe og pleje endog meget syge psykiatriske patienter. Så vidt jeg ved, er det standset, men jeg tror, det vil virke præventivt over for andre institutioner, amtskommuner osv., hvis ministeren her fra talerstolen tager utvetydigt afstand fra den slags initiativer.

Knud Lind (FP):

Da man indledningsvis i fremskridtspartiets folketingsgruppe diskuterede VS' forslag, var vi ret positivt indstillet over for forslaget, men efter at vi hørt indenrigsministeren, må man konstatere, at der er 8 måneders over-

bygning på f.eks. sygehjælperuddannelsen, og som ministeren tidligere har anført, er der efteruddannelsen. Den er næsten tilendebragt, og sygeplejeuddannelsen er netop forbedret.

Derfor må man nok sige, at VS' forslag rent tidsmæssigt virker, som om det har været over Københavns postterminal, for det er, som om det kommer lidt bagefter. Det er for mig et langt vigtigere forhold, at de praktiserende læger måske havde mere behov for efteruddannelse. Vi har lige diskuteret, hvor mange der blev tvangsindlagt fejlagtigt, og allerede dér ville der være en stor besparelse, hvis de ikke blev det, så der var en mulighed dér, man burde have taget med.

VS har altid mange og lange bemærkninger til deres beslutningsforslag. Der er dog et enkelt punkt, hvor der altid mangler oplysning: hvad ville alle de gode tanker så koste? Der er altid blank rubrik for så vidt angår de økonomiske konsekvenser af de gode ønsker, man fremsætter. Det tænker VS måske aldrig på og er måske i øvrigt ligeglade med. Ellers burde man jo på et eller andet tidspunkt forsøge tilnærmelsesvis at give et lille bud på, om det vil få nogle økonomiske konsekvenser.

Jeg vil sige det på den måde, at fremskridtspartiet i relation til yderligere uddannelse lige her og nu – for det er jo det, beslutningsforslaget reelt går ud på – vil tillade sig sammen med indenrigsministeren at trække vejret lidt, men vi vil dog være positivt indstillet i udvalgsarbejdet på at se, om der kunne ske eventuelle forbedringer.

Grethe Lyngs (CD):

Det er ikke længe siden, vi her i salen havde lejlighed til at drøfte de sindslidendes forhold. Af det baggrundsmateriale, VS havde udarbejdet til forespørgslen, fremgik det ganske klart, at der er problemer med uddannelsen og normeringen på de institutioner, hvor de sindslidende opholder sig.

Centrum-demokraterne vil derfor meget gerne være med til at drøfte i udvalget, hvordan vi kan prioritere inden for sundhedssektoren, således at nogle af de sparsomme ressourcer kan kanaliseres over til uddannelse og efteruddannelse inden for det psykiatriske område.